

Odluka:
PŽ 3792/2016-5

Zbirni podatci

Broj odluke: PŽ 3792/2016-5

Datum odluke: 08.09.2017

Vrsta odluke: Presuda

[Poveznica do dokumenta na portalu IUS-INFO](#)

Tekst

Poslovni broj: 75 PŽ-3792/2016-5

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u ime Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Dubravke Zubović, predsjednice vijeća, Nevenke Marković, sutkinje izvjestiteljice i Branke Vučaj, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja S. S. Z., OIB: B1, A1, kojeg zastupa punomoćnik A. K., odvjetnik u A2, protiv tuženika A. B. d.d. (ranije H.A.B. d.d.), OIB: B2, A3, kojeg zastupa punomoćnik M. D., odvjetnik u A4, radi isplate iznosa od 65.193.000,00 kn, odlučujući o tuženikovo žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-5132/09-90 od 4. travnja 2016., u sjednici vijeća održanoj 8. rujna 2017.

presudio je

I. Odbija se tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-5132/09-90 od 4. travnja 2016. u točki 1. njene izreke kojom je naloženo tuženiku platiti tužitelju iznos od 2.436.078,00 EUR u kunsnoj protuvrijednosti na dan isplate po prodajnom tečaju Hrvatske narodne banke sa zakonskim zateznim kamatama tekućim na ovaj iznos po stopi od 14% godišnje od 3. prosinca 2009. do 30. lipnja 2011., a od 1. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015. po stopi od 12% godišnje, a od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2015. po stopi od 8,14% godišnje, a od 1. siječnja 2016. po stopi od 8,05% godišnje odnosno po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, a koje utvrđuje Hrvatska narodna banka, uvećanoj za tri postotna poena te u točki 7. izreke u dijelu u kojem je naloženo tuženiku naknaditi tužitelju trošak parničnog postupka u iznosu od 181.730,40 kn.

II. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-5132/09-90 od 4. travnja 2016. u dijelu točke 1. njene izreke za zatezne kamate, u točki 3. i 5. njene izreke i u dijelu točke 7. njene izreke za trošak parničnog postupka i sudi:

1. Odbija se kao neosnovan tužiteljev zahtjev da mu tuženik na glavnici u iznosu od 2.436.078,00 EUR (dvamilijunačetrestotridesetšeststisućaošamdesetsedam eura) u kunsnoj protuvrijednosti na dan isplate po prodajnom tečaju Hrvatske narodne banke plati zatezne kamate u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećane preko pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. da plati zatezne kamate po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, a koje utvrđuje Hrvatska narodna banka, uvećanoj preko tri postotnih poena.

2. Odbija se kao neosnovan tužiteljev zahtjev da mu tuženik isplati iznos od 2.660.906,00 EUR u kunsnoj protuvrijednosti na dan isplate po prodajnom tečaju Hrvatske narodne banke sa zakonskim zateznim kamatama tekućim na ovaj iznos po stopi od 17% godišnje od 3. prosinca 2009. do 30. lipnja 2011., a od 1. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015. po stopi od 15% godišnje, a od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca

2015. po stopi od 10,14% godišnje, a od 1. siječnja 2016. po stopi od 10,05% godišnje odnosno po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, a koje utvrđuje Hrvatska narodna banka uvećanoj za pet postotnih poena.

3. Odbija se kao neosnovan tužiteljjev zahtjev da mu tuženik isplati iznos od 814.903,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti na dan isplate po prodajnom tečaju Hrvatske narodne banke sa zakonskim zateznom kamatom tekućim na ovaj iznos po stopi od 17% godišnje od 3. prosinca 2009. do 30. lipnja 2011., a od 1. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015. po stopi od 15% godišnje, a od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2015. po stopi od 10,14% godišnje, a od 1. siječnja 2016. po stopi od 10,05% godišnje odnosno po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, a koje utvrđuje Hrvatske narodne banke uvećanoj za pet postotnih poena.

4. Odbija se kao neosnovan tužiteljjev zahtjev da mu tuženik plati trošak parničnog postupka u iznosu od 2.412.019,60 kn (dvamilijunačetristodvanaestisućadevetnaest kuna i šezdeset lipa).

Obrazloženje

Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-5132/09-90 od 4. travnja 2016. u točki 1. njene izreke naloženo je tuženiku platiti tužitelju iznos od 2.436.078,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti na dan isplate po prodajnom tečaju Hrvatske narodne banke sa zateznom kamatom od 3. prosinca 2009. do isplate. Točkom 2. izreke presude odbijen je tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 943.953,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti na dan isplate po prodajnom tečaju Hrvatske narodne banke sa zateznom kamatom od 3. prosinca 2009. do isplate. Točkom 3. izreke presude naloženo je tuženiku platiti tužitelju iznos od 2.660.906,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti na dan isplate po prodajnom tečaju Hrvatske narodne banke sa zateznom kamatom od 3. prosinca 2009. do isplate. Točkom 4. izreke presude odbijen je tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 691.094,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti na dan isplate po prodajnom tečaju Hrvatske narodne banke sa zateznom kamatom od 3. prosinca 2009. do isplate. Točkom 5. izreke presude naloženo je tuženiku platiti tužitelju iznos od 814.903,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti na dan isplate po prodajnom tečaju Hrvatske narodne banke sa zateznom kamatom od 3. prosinca 2009. do isplate. Točkom 6. izreke presude odbijen je tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 211.647,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti na dan isplate po prodajnom tečaju Hrvatske narodne banke sa zateznom kamatom od 3. prosinca 2009. do isplate. Točkom 7. izreke presude naloženo je tuženiku naknaditi tužitelju trošak parničnog postupka u iznosu od 2.593.750,00 kn, dok je odbijen zahtjev za naknadu troška parničnog postupka u iznosu od 649.700,00 kn.

Iz obrazloženja prvostupanjske presude proizlazi da je sud na temelju izvedenih dokaza utvrdio kako su stranke sklopile Ugovor o kreditu broj 011-516/2007 od 11. prosinca 2007. kojim je ugovoreno da je predmet ugovora zatvaranje obveza korisnika kredita (tužitelja) prema K. b. d.d. i financiranje završetka izgradnje stambenog naselja A7 u Karlovcu. Sud je utvrdio kako je odobreni kredit iznosio 4.200.000,00 EUR od čega je podmirena obveza prema K. b. d.d. u iznosu od 18.520.312,06 kn, a ostalim iznosom podmirene su obveze prema izvođačima radova. Nadalje, sud je utvrdio kako su stranke pregovarale i o financiranju stambene gradnje i u naseljima A6 i A8, za koju izgradnju nije sklopljen poseban Ugovor o kreditu. Prvostupanjski sud je zaključio kako su prema predmetnom Ugovoru o kreditu stranke ugovorile da će tuženik financirati izgradnju cijelog naselja A7 (pet stambenih zgrada), a ne samo druge zgrade pa kako je tuženik prestao financirati tužitelja, kao posljedica neispunjenja ugovora od strane tuženika, za tužitelja je nastala šteta u vidu izmakle dobiti u iznosu od 2.436.078,00 EUR (točka 1. izreke presude). Sud je ocijenio kako je kreditiranje naselja A5 bilo poznata okolnost tuženiku, prilikom pregovaranja i sklapanja ugovora o kreditiranju naselja A7, stoga je tuženiku bilo poznato koje bi štetne posljedice tužitelj mogao pretrpjeti ako ne realizira ugovor o kreditiranju naselja A7. Sud je ocijenio da je tužitelj dokazao da je imao sve pripremljeno za izgradnju i naselja A8 i A6, a kod toga su najvažnije ishodne lokacijske dozvole te podrška Grada K., koji je izrazio spremnost za još viši stupanj suradnje s tužiteljem. Stoga je zaključak suda da bi tužitelj, da ga tuženik nije onemogućio u dovršetku naselja A7 neosnovanim odbijanjem da kreditira izgradnju preostale tri zgrade u tom naselju, uspješno prodao stanove u naselju A7, kao i u naseljima A8 i A6, otplatio tuženiku kreditne obveze te pri tome još i ostvario određenu dobit. Dakle, kod ova dva naselja (A8 i A6 radi se daljnjoj- posljedičnoj izvanugovornoj šteti- izmakloj koristi tužitelja koju bi ostvario prodajom stanova u ta dva naselja, a koju je tuženik mogao predvidjeti kao moguće posljedice povrede sklopljenog ugovora o financiranju naselja A7, za koje tuženik odgovara temeljem članka 346. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05 i 41/08; dalje: ZOO) te članka 231. Općih uzanci za promet robom. Izvođenjem dokaza vještačenjem utvrđeno je da izmakla dobit koju bi tužitelj ostvario prodajom stanova, iznosi za naselje A7 2.436.078,00 EUR, za naselje A6 2.660.906,00 EUR i za naselje A8 814.903,00 EUR pa je u tom dijelu sud prihvatio tužbeni zahtjev, dok je ostali dio tužbenog zahtjeva odbio kako neosnovan.

O naknadi troškova postupka prvostupanjski sud je odlučio primjenom odredbe članka 154. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13 i 89/14; dalje: ZPP) i Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 148/09 i 142/12; dalje: Tarifa) i Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“ broj 26/03, 125/11 i 112/12).

Protiv označene presude u točkama 1., 3., 5. i dijelu točke 7. njene izreke žalbu je podnio tuženik zbog bitne povrede iz odredbe članka 354. stavak 2. točke 6., 11. i 12. ZPP-a, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava i odluke o troškovima postupka s prijedlogom da ovaj sud presudu preinači i odbije tužbeni zahtjev, odnosno presudu ukine i predmet vrati na ponovno suđenje. U žalbi navodi da je sud prekoračio tužbeni zahtjev jer je pobijanu odluku utemeljio na potpuno različitom činjeničnom supstratu od onoga što proizlazi iz tužbe. Smatra da presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati jer sud nije pobrojao sve izvedene dokaze, a u odnosu na spomenute u potpunosti je izostao zaključak i ocjena tih dokaza. Tvrdi da je počinjena i povreda iz odredbe članka 354. stavak 2. točka 6. ZPP-a jer sud nije prihvatio izvođenje dokaza predložene od strane tuženika. Zbog navedenog smatra da je pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje i pogrešno primijenjeno materijalno pravo. Traži trošak sastavljanja žalbe i sudske pristojbe na žalbu u iznosu od 166.250,00 kn.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Žalba je djelomično osnovana.

Ispitavši presudu u pobijanom dijelu u smislu odredbe članka 365. stavak 2. ZPP-a u granicama razloga navedenih u žalbi, pazeći pri tome po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavak 2. točka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud je utvrdio da je prvostupanjska presuda djelomično nepravilna i nije osnovana na zakonu.

Predmet spora je tužiteljev zahtjev za naknadu štete u vidu izmakle dobiti koju je tužitelj pretrpio zbog toga što je tuženik neosnovano odustao od financiranja izgradnje stambenih zgrada u naseljima A7, A6 i A8.

Neosnovano tuženik navodi da presuda ima nedostataka zbog toga što sud nije pobrojao sve izvedene dokaze, a u odnosu na spomenute dokaze u potpunosti je izostao zaključak i ocjena tih dokaza kao i da je neosnovano odbio izvođenje dokaza predloženih od strane tuženika.

Naime, od okolnosti svakog pojedinog slučaja ovisi odluka suda o tome koje će od predloženih dokaza izvesti radi utvrđenja odlučnih činjenica (članak 220. stavak 2. ZPP). Izvedene dokaze sud prosuđuje po slobodnom uvjerenju, ali je dužan stečeno uvjerenje opravdati uvjerljivim i logičnim razlozima da bi se moglo provjeriti ima li takvo uvjerenje pravnu i činjeničnu osnovu. Isto tako kad sud odbije izvođenje nekog dokaza i za to dade potrebne razloge u smislu odredbe članka 8. ZPP-a, ne postoji povreda odredaba parničnog postupka.

U konkretnom slučaju u pogledu tužiteljevog zahtjeva vezanim za naknadu štete (izmakle dobiti) radi izgradnje naselja A7, prvostupanjski sud je ocjenom relevantnih činjenica i dokaza te pravilnom primjenom materijalnog prava osnovano odlučio kada je prihvatio tužiteljev tužbeni zahtjev i za obrazloženje svoje odluke naveo jasne i određene razloge koje u cijelosti prihvaća i ovaj žalbeni sud.

Iz stanja spisa nesporno proizlazi kako su stranke sklopile Ugovor o kreditu broj 011-516/2007 od 11. prosinca 2007. kojim je ugovoreno financiranje izgradnje stambenih objekata u naselju A7. Isto tako je nesporno kako stranke nisu sklopile ugovor o kreditu kojim bi bilo ugovoreno financiranje izgradnje stambenih objekata u naseljima A6 i A8.

Po ocjeni ovog suda prvostupanjski sud je na pravilno utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio materijalno pravo kada je prihvatio tužbeni zahtjev u pogledu poslovnog odnosa koji proizlazi iz predmetnog Ugovora o kreditu (točka 1. izreke pobijane presude), dok je u odnosu na tužbeni zahtjev vezan za financiranje izgradnje stambenih zgrada u naseljima A6 i A8 sud počinio bitnu povredu iz odredbe članka 354. stavak 2. točka 11. ZPP-a kada je prihvatio tužbeni zahtjev (točke 3. i 5. izreke pobijane presude).

Najprije valja istaknuti kako izgradnja stambenih objekata u navedenim naseljima nije jedinstveni, međusobno povezani projekt, već se radi o tri samostalna projekta putem kojih je tužitelj uz suradnju poslovnih banaka imao namjeru izgraditi stambene zgrade namijenjene prodaji. Stoga je prvostupanjski sud pogrešno zaključio kako tuženikovo neispunjenje obveza iz poslovnog odnosa oko izgradnje stambenih zgrada u naselju A7 ima za posljedicu i na tužiteljeve projekte vezane za izgradnju stambenih zgrada u naseljima A6 i A8.

U vezi tužiteljevih projekata za izgradnju stambenih zgrada u naseljima A6 i A8 stranke su bile u pregovorima koji ne obvezuju u smislu odredbe članka 251. stavak 1. ZOO-a, a tužitelj je za financiranje tih izgradnji mogao sklopiti ugovor s bilo kojom drugom bankom jer radove na tim projektima nije niti započeo. Stoga, po ocjeni ovog suda, nema uzročno posljedične veze između prekida pregovaranja i štete za koju tužitelj tvrdi da mu je nastala.

Slijedom navedenog, valjalo je prvostupanjsku presudu u točkama 3. i 5. njene izreke preinačiti primjenom odredbe članka 373.a stavak 1. i 3. ZPP-a kako je odlučeno u točkama II.2. i II.3. izreke ove presude.

Tijekom prvostupanjskog postupka utvrđeno je da je tužitelj 2007. godine pregovarao s tuženikom o financiranju i izgradnji stambenih zgrada i uređenja pripadajućeg okoliša naselja A7 u Karlovcu. U tu svrhu stranke su sklopile Ugovor o kreditu 11. prosinca 2007. u iznosu od 4.200.000,00 EUR. Iz članka 2. Ugovora o kreditu proizlazi da se tuženik obvezao financirati završetak izgradnje naselja A7 u Karlovcu te je u tu svrhu i u svrhu zatvaranja obveze prema K. b. d.d., tužitelju odobrio kredit u iznosu od 4.200.000,00 EUR. Obveza tužitelja prema K. b. d.d. bila je 2.536.334,17 EUR, koju je, prema nalazu i mišljenju vještaka, tužitelj podmirio iz odobrenog kredita. Iznosom od 430.725,42 EUR odobrenog kredita, tužitelj je zatvorio obveze prema dobavljačima, a iznosom od 960.551,21 EUR odobrenog kredita tužitelj je platio dobavljačima za dovršetak druge zgrade i početak radova na trećoj zgradi (nalaz i mišljenje vještaka, list 321. spisa).

Iz navedenog proizlazi da sud nije temeljio svoju odluku na drugoj činjeničnoj osnovi od one na koju se poziva tužitelj, jer tužitelj upravo tvrdi kako je tuženik odustankom od poslovne suradnje za financiranje sva tri navedena naselja, pretrpio štetu.

Među strankama nije sporno: da je u naselju A7 predviđena izgradnja pet stambenih zgrada s ukupno 150 stanova i da je Karlovačka banka d.d. financirala tužitelja koji je odobrenim sredstvima te banke završio prvu zgradu i dio druge. Sporno je jesu li stranke bile u poslovnom odnosu prema kojem se tuženik obvezao financirati samo dovršetak druge zgrade u naselju A7 ili cijelog naselja A7 koji se sastoji od pet zgrada.

Po ocjeni ovog suda, pravilno je prvostupanjski sud iz izvedenih dokaza (Ugovor o kreditu, pre discussion, saslušanjem svjedoka, stranaka, obvezujuće ponude, nalaza i mišljenja sudskih vještaka) zaključio kako se tuženik već Ugovorom o kreditu broj 011-516/2007 od 11. prosinca 2007. obvezao financirati (kreditirati) tužitelja za dovršetak cijelog naselja A7, a ne samo dovršetak druge zgrade kako tvrdi. Ovaj zaključak proizlazi i iz mail prepiske tuženikovih zaposlenika (list 289. spisa) iz koje proizlazi da sam tuženik navodi kako je za dovršenje izgradnje treće zgrade potrebno cca 8.244.640,58 kn. Iz nalaza i mišljenja vještaka proizlazi kako prodajom stanova samo druge zgrade u očekivanom iznosu od 2.682.828,20 EUR, tužitelj ne bi mogao vratiti tuženiku kredit u iznosu od 4.200.000,00 EUR koje saznanje je imao i tuženik prema internim tuženikovim dokumentima (list 329. spisa).

Stoga, je tuženik postupio protivno načelu savjesnosti i poštenja iz odredbe članka 4. ZOO-a u vezi s odredbom članka 251. stavak 2. i 3. ZOO-a kada je dogovorio da će financirati tužitelja za izgradnju cijelog naselja A7, a zatim mu odobrio samo kredit za dovršetak izgradnje druge zgrade i dijela treće zgrade, znajući da tužitelj bez izgradnje cijelog naselja, odnosno da dovršetkom samo druge zgrade i prodajom stanova druge zgrade, neće moći vratiti niti kredit prema Ugovorom o kreditu broj 011-516/2007 od 11. prosinca 2007. pa niti ostvariti projekt zbog kojeg je ušao u poslovni odnos s tuženikom.

Time su ostvarene sve pretpostavke tuženikove odgovornosti za štetu propisane odredbom članaka 1045. i 1089. ZOO-a u pogledu financiranja izgradnje naselja A7 pa je pravilno prvostupanjski sud zaključio da je tuženik dužan tužitelju naknaditi štetu u vidu izmakle dobiti.

Iz nalaza i mišljenja vještaka proizlazi kako iz internih dokumenata tuženika proizlazi da je tuženik kalkulirao s financiranjem projekta kroz prvu fazu (refinanciranje prve zgrade i završetak druge zgrade) i kroz drugu fazu (zgrade 3, 4 i 5) u naselju A7 te da je za financiranje te druge faze tuženik naveo da je moguća visina kredita u iznosu od 4.180.000,00 EUR i da je u svom izračunu tuženik polazio od ukupnog iznosa kredita od 8.380.000,00 EUR, od kojeg iznosa se na prvu fazu financiranja odnosi iznos od 4.200.000,00 EUR (za taj iznos je jedino potpisan Ugovor o kreditu), a za drugu fazu financiranja iznos od 4.180.000,00 EUR. Isto tako vještaci su iz dokumentacije tuženika potvrdili da je tuženik imao saznanja da tužitelj iz ostvarenog prihoda prodajom samo druge zgrade u naselju A7 u iznosu od 2.210.000,00 EUR ne može vratiti kredit u iznosu od 4.200.000,00 EUR. Nadalje, vještačenjem je utvrđeno da zgrada broj 2 u naselju A7 ima prodajnu površinu od 1.946,90 m² i stanovi u toj zgradi su se prodavali po prosječnoj cijeni od 1.378,00,00 EUR. Vještaci su dostavili mišljenje da je tužitelj mogao uprihoditi od prodaje stanova u naselju A7 iznos od 2.436.078,00 EUR.

Stoga, ovaj sud smatra kako je prvostupanjski sud pravilno primijenio odredbu članka 1089. stavak 3. ZOO-a kao materijalno pravo pri ocjeni visine izmakle koristi. U smislu odredbe članka 1089. stavak 3. ZOO-a izmakla korist je neizravna šteta koja se očituje u onemogućavanju stjecanja određene imovinske koristi, koju je oštećenik osnovano očekivao prema redovitom tijeku stvari ili prema posebnim okolnostima slučaja, da nije bilo štetne radnje ili propuštanja kojom je štetnik prouzročio štetu (postojeća imovina oštećenika je neizmijenjena, ali je onemogućeno njezino povećanje u budućnosti). Tako se prema shvaćanju ovog suda, pravo na naknadu izmakle koristi priznaje u pretpostavkama: 1) da je postojala namjera stjecanja koristi koja se zbog štetnikova postupka izjalovila, tako da nije dovoljno da je oštećenik imao samo mogućnost povećanja svoje imovine koju nije želio iskoristiti (Rev-236/82 od 7. listopada 1982.) te 2) da je postojala objektivna vjerojatnost da bi oštećenik doista stekao dobitak da nije bio u tome spriječen (Rev-1404/83 od 25. siječnja 1984.). U konkretnom slučaju zadatak vještaka je bio izračunati koliki bi prihod (izmaklu korist) tužitelj ostvario prodajom stanova u naselju A7, a na podlozi nalaza iz provedenog građevinsko-financijskog vještačenja, uzimajući u obzir obveze tužitelja prema tuženiku temeljem sklopljenog Ugovora o kreditu broj 011-516/2007 kao i onih iznosa (Ugovora o kreditu) kojima bi tuženik kreditirao tužitelja po svakoj pojedinoj fazi izgradnje, uz iste ili slične uvjete kreditiranja pod kojima je zaključen navedeni kredit broj 011-51672007. Vještak je u nalazu pošao od istih ili sličnih uvjeta kreditiranja, tako da je glavnica kredita po fazama izgradnje utvrđena u visini od 80% od očekivanih troškova gradnje te je utvrđeno da izmakla korist koju bi tužitelj ostvario prodajom stanova, uz opisane uvjete, iznosi za naselje A7 2.436.078,00 EUR.

Slijedom navedenog, valjalo je prvostupanjsku presudu u točki 1. njene izreke potvrditi

za glavnicu i zatezne kamate u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena, odnosno prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, a koje utvrđuje Hrvatske narodne banke, uvećanoj za tri postotnih poena, prema odredbi članka 368. stavak 1. ZPP-a kako je odlučeno u točki I. izreke ove presude.

Tužitelj zahtijeva plaćanje zatezne kamate u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanu za osam postotnih poena, odnosno izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećane za pet postotnih poena, međutim takvu stopu duguje dužnik u slučaju kada se radi o tražbini radi ispunjenja ugovora što ovdje nije slučaj, jer tužitelj potražuje naknadu štete pa tužitelju u smislu odredbe članka 29. stavak 1. i 2. ZOO-a pripada pravo na zatezne kamate u visini stope koju utvrđuje Hrvatska narodna banka uvećanu za pet, odnosno tri postotnih poena.

Stoga je prvostupanjsku presudu u točki 1. njene izreke u tom dijelu valjalo djelomično preinačiti primjenom odredbe članka 373. stavak 3. ZPP-a kako je odlučeno u točki II.1. izreke ove presude.

Budući da je tužitelj uspio u sporu sa 29%, a tuženik s 71% valjalo je djelomično potvrditi i djelomično preinačiti odluku o troškovima parničnog postupka sadržanu u točki 7. izreke presude.

Osnovano tuženik u žalbi navodi da je sud protivno Tbr. 8. Tarife tužitelju dosudio trošak sastava 11 podnesaka u iznosu od 100.000,00 kn po podnesku te da je za zastupanja na nekim ročištima pogrešno primijenio materijalno pravo.

Naime, Tbr. 8. točka 1. Tarife propisano je da je nagrada kao za tužbu po Tbr. 7. t. 1., 3., 6. i 7., predviđena za sastavljanje odgovora na tužbu, prigovora protiv platnog naloga i obrazloženih podnesaka u kojima se odgovara na navode prigovora ili odgovora na tužbu ili se očituje na nalaze i mišljenja vještaka, ali ne više od sveukupno četiri podneska u prvostupanjskom postupku.

Slijedom navedenog, tužitelju pripada pravo na trošak sastavljanja podnesaka od 11. siječnja 2010., 8. lipnja 2010. i od 22. siječnja 2013. prema Tbr. 8. točka 1. Tarife jer se radi o podnescima kojim se odgovara na navode iz odgovora na tužbu i očituje na nalaz i mišljenje vještaka, u iznosu od po 100.000,00 kn po podnesku. Isto tako tužitelju pripada pravo na naknadu troška sastavljanja tužbe prema Tbr. 7. točka 1. Tarife u iznosu od 100.000,00 kn. Prema Tbr. 9. točka 1. Tarife tužitelju za zastupanje na ročištima od 18. veljače 2010., 30. lipnja 2011., 25. travnja 2013., 19. studenog 2015. i 11. veljače 2016. pripada pravo na trošak u iznosu od 100.000,00 kn po ročištu jer se raspravljalo o glavnoj stvari.

Za sastavljanje podnesaka od 28. travnja 2011., 26. svibnja 2011., 18. srpnja 2011., 28. ožujka 2013., 22. studenog 2013. i 7. studenog 2014. tužitelju pripada pravo na trošak u iznosu od 500,00 kn po podnesku prema Tbr. 8. točka 3. Tarife. Za zastupanja na ročištima od 25. svibnja 2011., 10. siječnja 2012., 28. studenog 2013., 23. rujna 2014. i 12. veljače 2015. tužitelju pripada pravo na trošak u iznosu od 50.000,00 kn po ročištu jer se raspravljalo o procesnim pitanjima. Isto tako tužitelju za pristup na ročišta od 10. siječnja 2014. i 4. travnja 2016. pripada pravo na trošak u iznosu od po 500,00 kn prema Tbr. 9. točka 3. Tarife.

Ukupni trošak tužitelja s osnove zastupanja od strane odvjetnika iznosi 1.159.000,00 kn, uvećano za PDV od 289.750,00 kn te troškove sudske pristojbe na tužbu i presudu od po 5.000,00 kn iznose 1.458.750,00 od čega tužitelju pripada 29% odnosno trošak u iznosu od 423.037,00 kn uvećan za trošak vještačenja u iznosu od 20.000,00 kn.

Dakle ukupno pripadajući trošak tužitelja u ovoj parnici iznosi 443.037,00 kn.

Tužitelju ne pripada pravo na trošak sastavljanja podnesaka od 24. lipnja 2011. i 10. listopada 2011. jer u tim podnescima ponavlja navode iz ranijih podnesaka. Isto tako tužitelju ne pripada pravo na trošak zastupanja na ročištu od 28. veljače 2009. kako je odredio prvostupanjski sud, jer navedeno ročište nije niti zakazano niti održano.

Tuženiku je pravilno određen trošak u iznosu od 250.000,00 kn s time da tuženik ima pravo i na trošak sastavljanja žalbe u iznosu od 125.000,00 kn uvećano za PDV prema Tbr. 10. točka 1. i 42. Tarife i sudske pristojbe na žalbu, ukupno trošak u iznosu od 368.037,50 kn od kojeg iznosa 71% čini iznos od 261.306,60 kn.

Prebijanjem pripadajućeg troška tužitelja i tuženika proizlazi da je prvostupanjsku presudu u točki 7. njene izreke valjalo potvrditi za iznos od 181.730,40 kn, kako je odlučeno u točki I. izreke ove presude, a preinačiti presudu i odbiti tužiteljev zahtjev za naknadu troška parničnog postupka za iznos od 2.412.019,60 kn kako je odlučeno u točki II.4. izreke ove presude.

Slijedom navedenog valjalo je prvostupanjsku presudu u dijelu točke 7. njene izreke djelomično potvrditi kako je odlučeno u točki I. izreke ove presude, a djelomično preinačiti kako je odlučeno u točki II.2. izreke ove presude.

U Zagrebu 8. rujna 2017.

Predsjednica vijeća
Dubravka Zubović v. r.

Za točnost otpravka - ovlašteni službenik
Brankica Curman